

Arrest

nr. 134 209 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 24 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 juli 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en N.M., een vrouw met de Belgische nationaliteit, legden op 22 oktober 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.2. Op 16 december 2013 diende verzoeker, in functie van zijn relatie met N.M., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen deelde verzoeker, via een op 30 januari 2014 gedateerd schrijven, mee, in toepassing van artikel 1476quater, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek, niet te zullen overgaan tot de vermelding van de wettelijke samenwoning van verzoeker en N.M. in het bevolkingsregister.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 21 mei 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 17 juni 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.12.2013 werd ingediend door:

Naam: [K.S.]

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd afgesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, ..."

Betrokkene heeft de verwantschap ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond. Immers, uit de gegevens van het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat er geen wettelijke samenwoning werd afgesloten met de referentiepersoon. Op 30.01.2014 heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand gemeld dat de verklaring van wettelijke samenwoning niet kan vermeld worden in de bevolkingsregisters.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert [...] de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 20 en 24 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en van artikel 40, § 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Aangezien verzoeker een duurzame relatie met een Belgische onderdaan onderhoudt. Het koppel woont sedert geruime tijd samen als man en vrouw. Ze hebben de verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd.

Dat uit het enkele feit dat verzoeker een familielid is van een E-U burger, volgt al dat zij het recht heeft op een duurzaam verblijfsrecht;

Dat dit recht op een duurzaam verblijf van verzoeker impliceert dat er tegen hem geen bevel om het grondgebied te verlaten betekend mag worden;

Aangezien verzoeker geen enkel gevaar betekent voor de openbare orde of de openbare veiligheid zodat zij niet onder de uitsluitingsgronden van artikel 40§6 valt;

Dat zelfs indien de dienst vreemdelingenzaken van oordeel zou zijn dat verzoeker een gevaar zou betekenen voor de openbare orde en of nationale veiligheid, dan moet hij verzoeker hiervan in kennis stellen en haar de mogelijkheid verlenen om zich kan verdediging;

Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing dd. 21/05/2014 de bepaling van art 20, 24 van de Europese Verblijfsrecht 2004/38/EEG schendt;”

2.1.2.1. Allereerst dient de Raad erop te wijzen dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van de artikelen 20 en 24 van de richtlijn 2004/38/EG niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.1.2.2. De Raad stelt verder vast dat de Vreemdelingenwet geen artikel 40, § 6 bevat, zodat verzoekers betoog dat deze wetsbepaling zou zijn geschonden elke grond mist.

2.1.2.3. Louter ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het feit dat verzoeker samen met een vrouw met de Belgische nationaliteit een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde niet impliceert dat hij zonder meer enig recht op een duurzaam verblijf heeft en hem geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven of dat hem enkel in het geval hij een gevaar vormt voor de openbare orde het verblijf kan worden geweigerd. Een vreemdeling die samen met een Belgische onderdaan een verklaring van wettelijke samenwoning ondertekende kan immers, overeenkomstig artikel 40ter iuncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, slechts als een familielid van een burger van de Unie een recht op verblijf van meer dan drie maanden laten gelden indien zijn partnerschap werd geregistreerd en in casu is het niet betwist dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen heeft geweigerd om het partnerschap van verzoeker en N.M. te registreren.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel “12bis, § 1, 3” van de Vreemdelingenwet.

Zijn betoog luidt als volgt:

“De bestreden beslissing schendt de bepalingen van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt:

- 1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoeker heeft een duurzame relatie met een Belgische onderdaan. Verzoeker en zijn partner wonen sinds geruime tijd samen als man en vrouw. Hierbij kan de hechtheid van hun band ook afgeleid worden.

De inmenging in zijn familielevens is enkel mogelijk indien dit noodzakelijk is in de democratische samenleving.

Er is in casu geen sprake van dwingende maatschappelijk behoefte, daar verzoeker geen gevaar betekent voor de Belgische samenleving.

Bij de afweging van grondrechten en belangen moeten de grondrechten zwaarder wegen omdat zij normhiërarchisch hoger staan dan gewone, legitieme belangen. De inmenging moet een legitiem doel nastreven zoals de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, bescherming van de gezondheid en de goede zeden;

Het staat vast dat verzoeker geen gevaar betekent voor de openbare orde of openbare veiligheid het economisch welzijn, de gezondheid of de goede zeden.

Verzoeker verwijst bovendien naar de volgende arresten van de Raad van State:

"Art. 8 EVRM bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek op een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9 lid 3, vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoeker enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische staat niet bewijst dat één van bij art. 8 EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9 lid 3, Vreemdelingenwet. (RvSt nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. Dr. Étr., 1994,27)

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van zowel artikel 8 EVRM als artikel 12bis, § 1,3 van de wet van 15 december 1980 schendt;"

2.2.2.1. Allereerst moet worden geduïd dat verzoeker zich weliswaar beroept op een gezinsleven met N.M., een vrouw met de Belgische nationaliteit, maar dat uit het louter feit dat hij met deze vrouw een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde en op hetzelfde adres is ingeschreven niet zonder meer kan worden afgeleid dat hij effectief een relatie met deze vrouw heeft die voldoende hecht is om te kunnen besluiten dat deze onder de term "gezinsleven" zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM valt. In dit verband kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde de verklaring van wettelijke samenwoning van verzoeker en N.M. te registreren en dat deze weigering onder meer is gebaseerd op de vaststelling dat verzoeker en N.M. weinig kennis hebben van elkaars persoonlijke achtergrond. Zelfs indien evenwel zou dienen te worden verondersteld dat verzoeker effectief een gezinsleven heeft met N.M., dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker toont met zijn theoretische beschouwingen ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven met N.M. kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. De Raad neemt hierbij onder andere in aanmerking dat N.M., net zoals verzoeker uit Congo afkomstig is en dus vertrouwd is met het leven aldaar, dat zij aangaf in Congo twee minderjarige kinderen te hebben en dat geen bewijs voorligt waaruit kan worden afgeleid dat zij in België is tewerkgesteld. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Uit artikel 8 van het EVRM kan immers geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze

van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De verwijzing door verzoeker naar een arrest van de Raad van State doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Er blijkt daarenboven niet dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot dit arrest vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. De verwijzing naar artikel "12bis, § 1, 3" van de Vreemdelingenwet laat de Raad voorts niet toe met zekerheid vast te stellen welke precieze bepaling verzoeker geschonden acht. De Raad kan slechts vermoeden dat verzoeker de bedoeling heeft de schending van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet aan te voeren. Verzoeker zet evenwel niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij van mening is dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissingen deze bepaling – waarin wordt geduid dat de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet omschreven vreemdelingen in buitengewone omstandigheden een verblijfsaanvraag kunnen indienen bij het gemeentebestuur – heeft geschonden. Dit onderdeel van het middel is bij gebrek aan de vereiste duidelijkheid dan ook onontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK